

Sygn. akt V CZ 107/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku A. C.

przy uczestnictwie D. C., J. C., A. G., F. K., M. K., M. K. i T. N.

o uregulowanie własności nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 lutego 2015 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w C.

z dnia 4 września 2014 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 września 2014 r. Sąd Okręgowy w C. odrzucił zażalenie wnioskodawcy na postanowienie tego Sądu z dnia 31 lipca 2014 r., którym odrzucono zażalenie wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego w M. z dnia 14 maja 2014 r. odrzucające wniosek o uregulowanie własności nieruchomości rolnej.

Sąd Okręgowy wskazał, że zaskarżone zażaleniem postanowienie tego Sądu z dnia 31 lipca 2014 r. wydane zostało w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu pierwszej instancji. W świetle art. 394¹ § 2 k.p.c. od takiego postanowienia nie służy zażalenie do Sądu Najwyższego. W konsekwencji na podstawie art. 394¹ § 2 i 3 oraz 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił zażalenie wnioskodawcy jako niedopuszczalne.

Od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 4 września 2014 r. zażalenie wniósł wnioskodawca, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że zażalenie z dnia 22 sierpnia 2014 r. dotyczyło odrzucenia zażalenia na postanowienie o odrzuceniu wniosku, gdy tymczasem zostało złożone na odrzucenie apelacji jako środka zaskarżenia przysługującego od merytorycznego orzeczenia Sądu Rejonowego w M. z dnia 14 maja 2014 r. Poza tym wnioskodawca zarzucił wadliwe przyjęcie, że postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 31 lipca 2014 r. zostało wydane w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie Sądu pierwszej instancji, skoro dotyczyło ono odrzucenia środka zaskarżenia na etapie postępowania wstępnego prowadzonego w trybie art. 373 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 394¹ § 2 k.p.c., mającego poprzez art. 13 § 2 k.p.c. odpowiednie zastosowanie także w postępowaniu nieprocesowym, wynika, że zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie sądu drugiej instancji ma charakter wyjątkowy, zostało bowiem dopuszczone wyłącznie na wydane w „sprawach kasacyjnych” postanowienia kończące postępowanie w sprawie, z wyraźnym wyłączeniem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Przez postanowienia sądu drugiej instancji, które zostały wydane

w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji, o których mowa w art. 394¹ § 2 k.p.c., należy rozumieć postanowienia, w których dokonano merytorycznej oceny wniesionego zażalenia w następstwie czego zostało ono oddalone w całości lub w części albo na skutek jego uwzględnienia zaskarżone postanowienie zostało w całości lub w części zmienione bądź uchylone. Do tego rodzaju postanowień - wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji - nie można zaliczyć postanowienia sądu drugiej instancji odrzucającego zażalenie wniesione na postanowienie sądu pierwszej instancji. Skutkiem wydania tego rodzaju postanowienia jest bowiem to, że w ogóle nie dochodzi do rozpoznania wniesionego zażalenia. W konsekwencji od postanowienia sądu drugiej instancji odrzucającego zażalenie wniesione na postanowienie sądu pierwszej instancji będzie przysługiwało zażalenie do Sądu Najwyższego, jeżeli jest to orzeczenie kończące postępowanie w sprawie i zostało wydane w sprawie, w której przysługuje prawo wniesienia skargi kasacyjnej.

Z tych względów, że zarzut naruszenia art. 394¹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. był uzasadniony zaskarżone postanowienie podlegało uchyleniu na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.